

at udenrigsministerielle Tjenestemænd, som har Tilladelse til Beskæftigelse udenfor Statstjenesten, ikke kan vedblive hermed efter 1. April 1923, medmindre Tilladelsen efter Forhandling med Finansudvalgene fornyes af Ministeren. Dette har man villet foreslaa, for det første ud fra den Betragtning, at en Bestemmelse af dette Indhold vilde vise sig lige saa betryggende, hvad det omtalte Forhold angaar, som den Bestemmelse, der er indført i Lovforslaget ved det høje Folketings Behandling. Endvidere har man ment gennem denne Form bedre at kunne give til Kende, at man ikke som Basis for hele denne Sags Overvejelse har haft noget Tilfælde af pege paa, hvor udenrigsministerielle Tjenestemænd gennem deres Virksomhed udenfor Statstjenesten er kommet i Konflikt med deres Tjenestemandsplicht. Men man har dog ment, at det under Hensyn til Karakteren af den hele Reform, som begge de til Behandling foreliggende Lovforslag vil bevirke indenfor det udenrigsministerielle Arbejde, vil være naturligt at træffe Bestemmelser for disse Tjenestemænd med det Formaal, at enhver Borger, som føler sig foranlediget til under sin Erhvervsvirksomhed at søge Hjælp indenfor Udenrigsministeriet, skal kunne gøre dette med fuld Tryghed til, at hans Sag der vil finde en fuldkommen upartisk Behandling og al den Støtte, som man er i Stand til at yde, og som den fortjener. Og man har ment, at det vilde være heldigt, om man kunde optage dette Spørgsmaal til Overvejelse paa ny for derigennem at afskære enhver Mulighed for fra erhvervsdrivendes Side at kunne formode, at dette ikke skulde blive Tilfældet i Fremtiden, saaledes som det har været hidtil: at man kan paaregne og faa al Støtte paa upartisk Grund, naar man henvender sig til Udenrigsministeriet med Anmodning om Støtte til erhvervsmæssige Problemers Løsning.

Der er endelig paa et særligt Blad stillet et Ændringsforslag af den højtærede Minister, gaaende ud paa at ændre det Tidspunkt, fra hvilket Loven om Udenrigstjenesten skal være gældende, fra 1. April til 1. Maj. Hvad Foranledningen er til denne Ændring, tror jeg ikke, der vil være Grund til at skænke mange Ord.

Med disse Bemærkninger skal jeg da, hvad begge de foreliggende Lovforslag angaar, tillade mig at anbefale de af Fler-tallet og af Udenrigsministeren stillede Ændringsforslag og samtidig tilraade det høje Ting at stemme imod de Ændringsforslag, som er stillede af et Mindretal.

Bramsnes: Under Udvalgsbehandlingen af denne Sag har der, som allede udtalt af den ærede Ordfører, været Enighed om mange Ting, man kan nok sige om de vigtigste Hovedprincipper i Forslagene, men det forekommer mig, at man fra anden Side har udvist noget for ivrige Bestræbelser for at komme bort fra den Formulering, som Lovforslagene havde faaet ved Folketingets Afstemning, endskønt det efter min Mening ikke tog Sigte paa Spørgsmaal, der greb ind i selve Lovforslagenes Grundprincip, dette, at vi skulde have en Omorganisation af hele vort Udenrigsstyre. Vi, der repræsenterer Mindretallet i denne Indstilling, har ikke kunnet gaa med til at fravige de Bestemmelser i Forslaget, som er indsatte i Folketinget, og vi er paa ingen Maade blevet overbevist om Nødvendigheden af at gøre dette ved de Argumenter, der under Udvalgsbehandlingen er fremsatte fra anden Side.

Det første Ændringsforslag, som er stillet til Forslag til Lov om Udenrigstjenesten, gaar ud paa, at der i Bestemmelserne om Oplysningsbureauets Raad og Arbejdsudvalg skal indføres en Bestemmelse om, at Arbejdsgiverinteresser ogsaa skal være repræsenterede. Hvis det havde været saa, at der var kommet et Forslag fra Folketinget med en Sammensætning af dette Raad og dette Arbejdsudvalg, der ikke gav Plads for Arbejdsgiverinteresser, kan jeg forsikre dette høje Tings ærede Medlemmer om, at der ikke fra vor Side vilde være rejst nogen som helst Indvending imod, at der blev givet Arbejdsgiverne en saadan Repræsentation. Men nu er Forholdet det, at Raadets Sammensætning paa Forhaand, saaledes som Forslaget er vedtaget af Folketinget, giver Arbejdsgiverne en langt, langt større Repræsentation end Arbejdernes, og det har derfor forekommet os Socialdemokrater mærkeligt, at man har villet forøge denne Arbejdsgivernes Repræsentation. Jeg begaar vist ikke nogen Indiskretion ved at sige, at den Affattelse, den paagældende Paragraf havde faaet i Folketinget, skyldes konservativ Haand, saa at vi egentlig havde Indtrykket af, at der fra alle Sider var Enighed om, at Arbejdsgiverne var tilstrækkelig repræsenterede gennem de Erhvervsorganisationer, der er Tale om, uden at man behøvede yderligere at sætte Arbejdsgiverrepræsentanter ind. Det Argument, som kunde fremsættes imod denne vor Anskuelse, og som ogsaa er blevet fremsat: at Erhvervene jo ikke er ensbetydende med Arbejdsgiverne, det tror jeg dog, man maa